

Aan de Vaart.

't lijntje niet!... Marinus tusschen de weilanden met wat stomme koeien om 'm en zoo'n eeuwige dooie vaart!... Marinus was zoo gek niet geweest als z'n vader... *die* had van 't leven geprofiteerd... *die* had gezien wat er te koop was in de wereld... De meisjes waren finaal gek op 'm... gek, weet je, gek... En had-i van de een genoeg dan nam-d-i 'n ander... Hij kon d'r tien krijgen aan iedere hand. Hij had veel gehad van Joost... Joost Brammen... *die* wist òók wat 'n mensch toekwam... èn centen. Zij, ze was 'n dochter van d'r vader en ze moest toonen... ze moest toonen..."

Hij rammelde en ratelde maar àl door, zwaaide zijn gelig oude-mannehoofdje van links naar rechts, manoeuvreerde met zijn knokkige armpjes.

Bertha werd er bang en akelig van; ze had wel zóo het kamertje uit willen vluchten...

Dien nacht kon ze maar niet in slaap komen. Alles waar haar grootvader over gebroddeld had rommelde nog ná in haar brein, een roezige mengeling van vreemde, bonte klanken, waarvan ze den zin maar vagelijk giste. Doch hel en duidelijk boven al dat geroes út, schetterde maar, triomfeerend, één naam, altijd dezelfde vreeslijke naam: Joost Brammen! Ze stopte haar hoofd in 't kussen, ze *wilde* niet langer hooren, ze *wilde* niet; doch 't was als danste het woord door haar hersenkas; ze kòn 't niet kwijt raken...

Zachtjes lag ze nu te snikken, in 't donker. Weér stond haar voor oogen het tooneeltje van eenige weken geleden: zij op het vlondertje bezig goed te spoelen: Joost stil achter haar komend, en dat zeggend!... O, ik haat hem... ik haat hem... en als grootvader *dat* denkt... nooit, nóóit... nog liever verdrink ik me...

Eindelijk, tegen den morgen, viel zij in een onrustigen sluimer...

VI.

Maar het bleef nu Joost voor en Joost na. Sanders sprak van niets anders meer; de bezoeken aan Wemel vermenigvuldigden; op alle uren van den dag wipte hij er heen; bijna geregeld nu keerde hij wankelend terug.

's Zondags, in de roeibootjes onder de brug, brulden de jongens en meiden zinspelende liedjes op Joost en haar, onder begeleiding van een schorre harmonica. Jóóst achtervolgde haar overal. 't Zal me nog gek maken, dacht ze soms, bang.

In 't huisje was het nu heelemaal niet meer voor haar uit te houden. Gejaagd raffelde ze haar werk af en snelde dan naar buiten, de vrije lucht in.

Het was nu in het vroege voorjaar en de norsche fronselluchten van den winter werden nu langzamerhand van een flets bleek-blauw, blauwden met den dag. De horizonnen werden scherper en wijder naar alle kanten; geen nevels hingen meer drukkend over de weilanden heen.

Malscher en glanzender groende het gras; bloemen ontloken; vogels kwetterden en buidelden door de lucht.

Tusschen 't lange oeverriet aan de vaart verborg zij zich dan meestal, hurkte neér op den grond, snikte. — Geheele uren kon ze zoo doorbrengen, soms even opgeschrikt door de schurende treklijn van een voorbijvarend schip. Maar nergens scheen ze rust te kunnen vinden. Overal, van alle kanten, scheen dezelfde hatelijke naam, haar in de ooren te suizen: Joost...

In Wemel kwam ze in 't geheel niet meer, uit vrees van den gehaten man er te ontmoeten. Ze liet haar grootvader nu maar de noodige inkoopden doen en voor het oude ventje was iedere gang naar het dorp een feest. Herhaaldelijk had ze hem in 't begin gesmeekt er toch niet meer heen te gaan, toch niet naar die smeerlappen in Wemel te gaan, bij haar te blijven en de brug; — gedreigd had ze, getracht hem bij den arm terug te houden, hem bang te maken dat de Rijks-inspecteur al een paar dagen in den omtrek rondzwierf, dat hij straf zou krijgen als hij niet op zijn post gevonden werd... niets baatte; hij had zich los gerukt, gedreigd haar te slaan. En iederen keer dat hij weér thuiskwam, had hij nieuwe berichten over Joost; Joost die z'n verandatje opgeverfd had en Joost die 'n nieuw soort jenever uit stad had laten komen... En 't refrein, het immer tergend herhaald refrein: „Joost was